

**Ἐπικήδειος προσφώνησις
τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας Θεοδώρου,
ἐκ προσώπου τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος
τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί Πάσης Ἀφρικῆς
κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β΄**

(Μαράσλειος Σχολή, 23 Ἰουνίου 2026)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Σεβαστοί πατέρες,
Πενθηφόρε Ὁμήγυρι,

Ἡ ἀδόκητος εἶδησις τῆς πρὸς Κύριον αἰφνιδίου ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἰκονίου κυροῦ Θεολήπτου, τό ἐσπέρας τῆς Πέμπτης, 18ης Ἰουνίου, ἐκ Κερατίου Κόλπου διέδραμε τήν πολυτάραχον Μεσόγειον καί ἀφίχθη εἰς τήν Μεγάλην Πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, οὐχί μόνον ὡς μαργῶν κλύδων ὀδύνης δι' αἰθέρος βιαίου, ἀλλά καί ὡς ὀξύς ὀλολυγμός, ὅστις ἐπάγωσε πρὸς στιγμὴν τόν ροῦν τοῦ χρόνου. Κατέλιπε δέ ὀπίσω αὐτοῦ θλίψιν καί συνοχήν καρδίας, φέρων εἰς πένθος τόν σεπτόν Προκαθήμενον τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου.

Συνηγμένοι ἐπὶ τό αὐτό τιμῶντες τήν μακαρίαν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου, ἐκ προσώπου τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί Πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Θεοδώρου Β΄, κομίζω πρὸς τήν Ὑμετέραν Θειοτάτην

Παναγιότητα τὰς ὀλοθέρμους συλλυπητηρίου εὐχὰς καὶ τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν Αὐτοῦ.

Τὸν Ἀλεξανδρινὸν Προκαθήμενον καὶ τὸν μεταστάντα Ἱεράρχην συνέδεε στενώτατος δεσμὸς φιλίας καὶ εἰλικρινοῦς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὅστις οὐδέποτε ἠλλοιώθη ἕκ τε τοῦ πανδαμάτορος χρόνου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων διακυμάνσεων. Ὁ ἄρρηκτος οὗτος δεσμὸς ἐσφυρηλατήθη ἐκ τῶν κοινῶν αὐτῶν σπουδῶν ἐν τῇ ἁγιοτόκῳ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ συνεπορεύθησαν ὡς συμφοιτηταί, συνεμορφώθησαν ἐν πνεύματι ἐκκλησιαστικῶ καὶ ἀληθείᾳ, ὁραματιζόμενοι μετὰ ζέσεως τὴν διακονίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡς ἐνθυμεῖται ὁ Μακαριώτατος ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς διεφάνη ἡ γλυκεῖα αὐτοῦ ἀπλότης, ἡ πραότης τῆς καρδίας, τὸ ἀγαθὸν τοῦ νοός, ἡ ἀνεξικακία, ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ φιλαδελφία· ἀρεταὶ αἵτινες τὸν κατέστησαν διὰ βίου ὑπογραμμὸν Ἱεράρχου σεμνοῦ, ἀγαπητοῦ, προσηνοῦς καὶ λαοφιλοῦς.

Ὁ μακαριστὸς Ἰκονίου κυρὸς Θεόληπτος ὑπῆρξεν ἡ ἔνσαρκος ἀπεικόνισις τοῦ ἀνεπιτηδεύτου φαναριωτικοῦ ἠθους. Ὡς ὁ Προκαθήμενος τοῦ Δευτεροθρόνου Παλαιφάτου Πατριαρχείου ἐγνώριζε τὸν μακαριστὸν, οὗτος ἔφερε τὴν ἀρχοντιάν ὡς ἐκ φύσεως, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἱεροπρέπειαν, αἵτινες ἀνέκαθεν ἐκόσμουν τοὺς Ἱεράρχας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἀνεδείχθη ἀληθὴς πατὴρ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, ἀκλόνητον στήριγμα διὰ τοὺς

κλονιζομένους καί ταμείον ἀκένωτον ἀγαπητικῆς προσφορᾶς, ἀνοίγων διά βίου τὰς χεῖρας διά τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἀνθρωπί-
νου πόνου καί τὴν στήριξιν τοῦ ἐμπεριστάτου πλησίον. Δι' ἅπα-
ντας ἐκείνους οἵτινες εἶχον τὴν εὐλογίαν νὰ τὸν γνωρίζουν, ὁ
Μητροπολίτης Θεόληπτος ἦτο ἓν πρόσωπον τό ὅποῖον παρέλαβε
καί διετήρει εὐλαβικῶς καί εὐσυνειδήτως τὴν ἱεράν παρακατα-
θήκην μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς τῆς Πολίτικης Ρωμηοσύνης, εἰς τὴν
ὁποῖαν παιδιόθεν ἐμυήθη.

Δικαίως, ὅθεν, δύναται νὰ λεχθῆ περί αὐτοῦ ὁ παλαιοδιαθη-
κικός λόγος: «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς,
ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ» (Σοφ. Σολ. 4:13-14).

Ὁ Ἀλεξανδρινός Προκαθήμενος, ὁ Κρής καί Ἀγκαραθίτης,
εὐγνωμόνως ἀναμνησκέται μετὰ συγκινήσεως τὴν λαμπρὰν
καί τιμητικὴν παρουσίαν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κατὰ
τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 2004, ἡμέραν τῆς Αὐτοῦ Ἐνθρονίσεως εἰς
τὸν περίπυστον θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου, ὅτε καί ὡς μέ-
λος τῆς τριμελοῦς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας μετέφερε τὰς
συγχαρητηρίους ἀδελφικὰς προσρήσεις τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης
Παναγιότητος καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐπὶ τῇ παμψηφεί
ἐκλογῇ του ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Ζιμπάμπουε εἰς διαδοχὴν τοῦ
ἀδοκῆτως κοιμηθέντος ἀοιδίμου Πατριάρχου Πέτρου Ζ΄.

Ὡσαύτως, διατηρεῖ ἀνεξίτηλον τὴν εἰκόνα τῆς ἀρχοντικῆς
αὐτοῦ φιλοξενίας, ὡσάκις ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέπτετο τὴν

Κωνσταντινούπολιν καί ὁ κεκοιμημένος Ἱεράρχης, ὡς ἐκ προσώπου Ὑμῶν, Παναγιώτατε, ὑπεδέχετο Αὐτόν μετά πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, βαθυτάτου σεβασμοῦ καί τῆς χαρακτηριζούσης αὐτόν παροιμιώδους εὐγενείας.

Διό καί ἄμα τῷ ἀκούσματι τῆς αἰφνιδίου ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀρπαγῆς τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ, ὁ Μακαριώτατος, συντετριμμένος τήν καρδίαν, προσέδραμεν εὐθύς εἰς τό Ἱερόν Παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου, ἔνθα ἐτέλεσε Πατριαρχικόν Τρισάγιον, ἀναπέμπων δεήσεις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς ἐν χώρᾳ ζώντων καί μετὰ τῶν δικαίων.

Καθώς δέ ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως ἀντιλαλεῖ μετά βεβαιότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τό χαρμόσουνον μήνυμα τῆς ζωηφόρου ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς κατισχύσεως τῆς ζωῆς ἐπί τοῦ θανάτου, οὕτω καί ἐν ταύτῃ τῇ ἐλπίδι τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου παραμυθούμεθα, βεβαιούμενοι ὅτι ὁ θάνατος οὐκ ἔχει τόν τελευταῖον λόγον.

Ἐν τῇ ἀναστασίμῳ ταύτῃ ἀπεκδοχῇ, ὁ Μακαριώτατος εὔχεται ὀλοκαρδίως πρὸς τόν Ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν, Ὅστις ἐστί ζωῆς ὁ κυριεύων καί τοῦ θανάτου, «οὐ ἐν τῇ χειρὶ ἢ πνοῇ ἡμῶν», ὅπως ἀναπαύσῃ τήν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ καί ἀναδείξῃ αὐτόν ἄξιον ἱερουργόν εἰς τό ἅγιον καί ὑπερουράνιον Αὐτοῦ θυσιαστήριον, χαριζόμενος εἰρή-

νην, παράκλησιν, παραμυθίαν καὶ ἀκατάβλητον τὴν ἐλπίδα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι, τῇ περὶ Αὐτὴν πενθηφορούσῃ Ἱεραρχίᾳ τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τοῖς προσφιλεστάτοις αὐτοῦ συγγενέσι καὶ οἰκείοις.

Θεολήπτου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἰκονίου, ὑπερτίμου καὶ ἐξάρχου πάσης Λυκαονίας, εἴη ἡ μνήμη αἰωνία καὶ ἄληστος.